

REPUBLIKA SLOVENIJA		
INFORMACIJSKI POOBLAŠČENEC		
elo:	20-08-2008	Sig. znak: 0420
vrstnost:	Vredn.:	Priloge:
zadeva:	021-17/2006/32	

U 1110/2006-21

S O D B A

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije v Ljubljani je v senatu pod predsedstvom vrhovnega sodnika svetnika Janeza Breznika, ob sodelovanju višje sodnice Bojane Prezelj Trampuž in višjega sodnika mag. Damjana Gantarja kot članov senata ter Metke Slak kot zapisnikarice, v upravnem sporu, ki ga je začela tožeča stranka Ministrstvo za notranje zadeve Republike Slovenije, Štefanova 2, Ljubljana, ki jo zastopa Državno pravobranilstvo Republike Slovenije, proti toženi stranki Informacijskemu pooblaščenca, Vošnjakova 1, Ljubljana, zaradi dostopa do informacij javnega značaja, o tožbi tožeče stranke zoper odločbo tožene stranke, šifra: 021-17/2006/32 z dne 4. 4. 2006, na nejavni seji dne 29. 7. 2008

o d l o č i l o:

Tožbi se ugodi in se odločba Informacijskega pooblaščenca, šifra: 021-17/2006/32 z dne 4. 4. 2006 odpravi in zadeva vrne toženi stranki v ponovni postopek.

O b r a z l o ž i t e v:

Tožena stranka je z izpodbijano odločbo odločila, da se pritožbama (v nadaljevanju: prosilec) z dne 30. 12. 2005 in 19. 1. 2006 zoper odločbi Generalne policijske uprave (v nadaljevanju: organ) št. 221/179-05/08 (203-5) z dne 22. 12. 2005 in št. 221/154-05/06 (203-5) z dne 12. 1. 2006 delno ugodi in se izpodbijani odločbi delno odpravi (1. točka izreka). Iz 2. točke izreka izhaja, da je organ dolžan v roku 15 dni prosilcu v pisni obliki posredovati naslednje dokumente: - Uradni zaznamek organa z dne 3. 12. 2004, pri čemer mora organ prekriti ime, priimek in naslov v prvi in drugi vrstici 4. alineje 1. odst. na prvi strani; - Poročilo Okrožnega državnega tožilstva v Ljubljani, št. N05/770423/D873746/K474050, pri čemer mora organ prekriti rojstni datum, EMŠO in naslov v peti in šesti vrstici 1. odst. na prvi strani; - Dopis generalnemu direktorju Policije, št. 2021-1-002/392-2004/11 z dne 19. 12. 2004 v celoti; Zapis o razgovoru s policistom z dne 17. 1. 2005 št. 22-22. Iz 3. točke izreka še izhaja, da se pritožbi prosilca v preostalem delu kot neutemeljeni zavrneta.

Tožena stranka v obrazložitvi navedene odločbe navaja, da je prosilec na toženo stranko naslovil pritožbo v zvezi z njegovo zahtevo za dostop do informacij javnega značaja kot pritožbo na ravnanje MNZ in policije. Navedel je, da je vložil več pisnih zahtev za dostop do informacij javnega značaja, organi pa mu kljub urgencam naj ne bi odgovorili. Prosilec je med drugim z dopisom z dne 17. 11. 2005 naslovil na organ zahtevo, da mu organ pošlje fotokopijo naslednjega dokumenta: evidenco, uradni zaznamek, poročilo ali kakšno drugo listinsko gradivo, iz katerega bi izhajali podatki, da je kriminalista Mirana Štupica v začetku decembra 2004 „znana oseba iz policije, ki želi biti anonimna

zaradi možnih pritiskov visokih policijskih šefov“, obvestila, da se je spomnila, da je poslanec Zmago Jelinčič imel neke „posle“ s prosilcem. Prosilec je zahteval vse dokumente, ki to osebo identificirajo ali navajajo. Organ je izdal odločbo št. 221/154-05/06 (203-5) z dne 12. 1. 2006, s katero je zahtevo prosilca z dne 17. 11. 2005 zavrnil, saj evidenca, uradni zaznamek, poročilo ali kakšno drugo listinsko gradivo, iz katerega bi izhajali podatki, ki jih je zahteval prosilec, ne obstojajo. Prosilec je zoper navedeno odločbo z dne 12. 1. 2006 dne 19. 1. 2006 vložil pritožbo.

V zahtevi z dne 17. 11. 2005 pa je prosilec zahteval od organa fotokopijo določenih dokumentov (16 dokumentov, ki jih je navedel). Organ je 22. 12. 2005 izdal odločbo, šifra: 221/179-05/08 (203-5), s katero je zahtevi prosilca delno ugodil. Z navedeno odločbo je prosilcu zavrnil vpogled v naslednje dokumente: - Poročilo, ki ga je skladno z 10. tč. 148. člena ZKP poslala pristojna služba GPU na ODT Ljubljana; - Uradni zaznamek o zaznavi kaznivega dejanja, ki ga je 2. 12. 2004 napisal kriminalist Miran Štupica; - Dopis, ki ga je na generalnega direktorja Policije dr. Darka Anželja 19. 12. 2004 naslovil vodja službe generalnega direktorja Roman Rep; - Usmeritve na področju notranje zaščite in Akt o notranji organizaciji, sistematizaciji delovnih mest in nazivih z dne 28. 5. 2004, zlasti člen, ki določa pristojnosti Sektorja za notranje preiskave in pomoč policistom in Oddelka za notranje preiskave ter priloge navedenega akta (katalog vseh delovnih mest z opisi nalog); - Evidenco zaznav kaznivega dejanja št. 2211-2005/101-04/01 D8 73731/K747 050, z dne 8. 12. 2004; - Uradni zaznamek o sestanku in usmeritvah državnega tožilca v Ljubljani, ki sta ga v začetku decembra 2004 napisala kriminalista Miran Štupica in Ivan Novak, številka: 002/392-2004/02 z dne 9. 12. 2005. Organ pa je z navedeno odločbo dovolil prosilcu vpogled v naslednje dokumente: - Dopis generalnega direktorja policije dr. Darka Anželja, ki ga je skladno z določilom 15. člena Pravilnika o usmerjanju in nadzoru Policije poslal ministru Dragutinu Mateju; - Dopis, ki ga je v drugi polovici meseca marca 2005 naslovil kot ugotovitve policije na ministra Dragutina Mateja generalni direktor policije dr. Darko Anželj; - Dopis št. 220-12-002/15-2005/18, ki ga je direktorju UKP 11. 2. 2005 poslal Pavle Jamnik; - Zapis razgovora s kriminalistom Miranom Štupico z dne 17. 1. 2005. Organ je v navedeni odločbi zavrgel zahtevo prosilca za vpogled v uradni zaznamek o razgovoru z Antonom Pozvekom. Organ navaja razloge, zaradi katerih je prosilcu dovolil vpogled v posamezne dokumente in razloge, zaradi katerih je prosilcu zavrnil oz. zavrgel vpogled v posamezne dokumente. Prosilec se je dne 30. 12. 2005 zoper navedeno odločbo organa z dne 22. 12. 2005 pritožil.

Tožena stranka v izpodbijani odločbi ugotavlja, da sta pritožbi delno utemeljeni. Tožena stranka navaja definicijo informacije javnega značaja in se sklicuje na 1. odstavek 4. člena Zakona o dostopu informacij javnega značaja (v nadaljevanju: ZDIJZ), po katerem mora biti informacija v obliki dokumenta, zadeve, dosjeja, registra, evidence ali drugega dokumentarnega gradiva. Če dokument sploh ne obstaja, pa prosilec vseeno vloži zahtevo za pridobitev neobstoječega dokumenta, mora organ zahtevo prosilca zavrniti. Zato je bilo potrebno zavrniti tisti del zahteve, ki se nanaša na evidenco, uradni zaznamek, poročilo ali kakšno drugo listinsko gradivo, iz katerega bi izhajali podatki, da je kriminalista Mirana Štupico v začetku decembra 2004 „znana oseba iz policije, ki želi biti anonimna zaradi možnih pritiskov visokih policijskih šefov“, obvestila, da se je spomnila, da je poslanec Zmago Jelinčič imel neke „posle“ s prosilcem. Kot izhaja iz ogleda dokumentov, je tožena stranka ugotovila, da organ zahtevane dokumentacije, torej podatkov o „znani osebi iz policije“, ne poseduje. Tožena stranka v nadaljevanju pojasnjuje pojem in obstoj informacije javnega značaja in navaja razloge, zaradi katerih je odločila, da je organ dolžan prosilcu posredovati dokumente iz 2. točke izreka.

Glede poročila ODT Ljubljana po 10. odst. 148. člena ZKP z dne 24. 2. 2005 se tožena stranka sklicuje na 10. odstavek 148. člena Zakona o kazenskem postopku (v nadaljevanju: ZKP), ki določa, da policija pošlje poročilo državnemu tožilcu tudi v primeru, če na podlagi zbranih obvestil ni podlage za kazensko ovadbo. ZDIJZ se nanaša na dokumente, ki vsebujejo informacije javnega značaja, torej takšne informacije, do katerih ima vsakdo prost dostop. Poročilo, ki ga izdela policija v primeru, ko ni podlage za kazensko ovadbo, praviloma ne sodi v ta krog. Ne glede na to pa tožena stranka opozarja,

da od trenutka, ko bi bilo takšno poročilo javno objavljeno, organ vpogleda vanj ne more več zavrniti, saj s trenutkom objave takšen dokument postane javno dostopen. Tožena stranka je po uradni dolžnosti ugotavljala, ali je bil dokument (ali njegova vsebina) že javno objavljen ter ugotovila, da se vsebina javnih objav, ki se nanašajo na navedeni dokument, v veliki meri ujema z vsebino dokumenta. Iz tega razloga se del vsebine zahtevanega poročila, ki se smiselno prekriva z objavo v javnih medijih, ne more šteti kot varovana informacija. V preostalem delu dokumenta pa so opisani potek in postopanja funkcionarjev in nekaterih drugih javnih uslužbencev v povezavi z navedeno zahtevo. Tretji odstavek 6. člena ZDIJZ med drugim določa, da se dostop do zahtevane informacije dovoli, če gre za podatke o porabi javnih sredstev ali podatke, povezane z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca. Tožena stranka ugotavlja, da tudi del dokumenta, ki ni bil podrobneje objavljen v medijih, vsebuje takšne informacije, ki ne predstavljajo izjem iz 6. člena ZDIJZ in bi lahko pomenile razlog za zavrnitev vpogleda v dokument. Pri pregledu zahtevanega poročila je tožena stranka ugotovila, da vsebuje podatke, ki jih je treba v skladu s 3. tč. 1. odst. 6. člena in določili Zakona o varstvu osebnih podatkov (v nadaljevanju: ZVOP-I) vendarle šteti kot varovani osebni podatek. Gre za naslednje podatke, ki so navedeni v 5. in 6. vrstici na 1. strani zahtevanega dokumenta: EMŠO, rojstni datum, naslov. Zato mora organ uporabiti institut delnega dostopa in te podatke v 5. in 6. vrstici 1. odstavka na prvi strani poročila prekriti, v preostalem delu pa zahtevano poročilo predstavlja informacijo javnega značaja.

Glede dokumenta Policije, ki ga je na generalnega direktorja Policije dr. Darka Anželja 19. 12. 2004 naslovil vodja službe generalnega direktorja Policije Roman Rep; „dokument Policije: evidenca operativnih operacij“ z dne 7. 12. 2004 in „dokument Policije, evidenca zaznav kaznivih dejanj z dne 8. 12. 2004“, se tožena stranka sklicuje na Zakon o policiji (v nadaljevanju: ZPol). Slednji v 1. odstavku 59. člena določa, da Policija upravlja zbirke osebnih podatkov, ki jih zaradi opravljanja nalog zbirajo, obdelujejo, shranjujejo, posredujejo in uporabljajo policisti, 2. odstavek 59. člena pa te evidence tudi našteje, med njimi tudi evidenco operativnih informacij. Tožena stranka ugotavlja, da je celotna vsebina evidence operativnih informacij označena kot zbirka osebnih podatkov. Po določbi 5. tč. 1. odst. 63. člena ZPol je celo za posameznika, na katerega se osebni podatki nanašajo, določen poseben pogoj za vpogled v evidenco. Posameznik je namreč do tega upravičen šele po arhiviranju podatkov. To pa pomeni, da je potrebno zahtevan dokument presoditi z vidika 3. tč. 1. odst. 6. člena ZDIJZ, ki določa, da organ zavrne prošilcu dostop do zahtevane informacije, če se zahteva nanaša na osebni podatek, katerega razkritje bi pomenilo kršitev varstva osebnih podatkov v skladu z zakonom, ki ureja varstvo osebnih podatkov. Tožena stranka ugotavlja, da zahtevani dokument, ki ga je poslal vodja službe generalnega direktorja Policije Roman Rep, ni evidenca operativnih informacij, pač pa zgolj nov, poseben dokument, ki v določenem delu povzema vsebino evidence. Zato zanj ne morejo veljati določila ZPol, ki določajo vpogled v evidence kot take. Tožena stranka poudarja, da je bil zahtevani dokument ustvarjen v neposredni povezavi z delom prošilca, ko je ta opravljal delo namestnika generalnega direktorja policije, torej, ko je bil javni uslužbenec v smislu 1. člena Zakona o javnih uslužbencih (v nadaljevanju: ZJU). Že omenjeni 3. odstavek 6. člena ZDIJZ določa, da se dostop do zahtevane informacije, kljub temu, da vsebuje osebne podatke, dovoli, če gre za porabo javnih sredstev ali podatke, povezane z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca, zaradi česar zaključuje, da gre, ne glede na izjemo iz 3. tč. 1. odstavka 6. člena ZDIJZ, v konkretnem primeru za situacijo, ki je opredeljena kot izjema od izjeme v skladu s 3. odstavkom 6. člena ZDIJZ, zaradi česar se v tem delu zahteve prošilcu ugodi.

Podobno kot je tožena stranka utemeljevala zbirko osebnih podatkov - evidenco operativnih informacij, utemeljuje tudi zbirko osebnih podatkov - evidenco zaznav kaznivih dejanj. Peta točka 2. odstavka 59. člena ZPol določa, da policija vodi in vzdržuje evidenco zaznav kaznivih dejanj, pri čemer tožena stranka navaja, katere podatke le-ta vsebuje. Vsi ti podatki so v skladu s 1. odst. 59. člena ZPol označeni kot zbirka osebnih podatkov in kot takšni varovani. Po določbi 3. tč. 1. odst. 62. člena ZPol je celo za posameznika, na katerega se osebni podatki nanašajo, določen poseben pogoj za vpogled v evidenco. Posameznik je do tega upravičen šele po ustavitvi policijske preiskave ali pravno močni odločitvi o uvedbi kazenskega postopka; če ta ni uveden, pa po zastaranju pregona. To

pomeni, da je potrebno zahtevan dokument presoditi z vidika 3. tč. 1. odstavka 6. člena ZDIJZ. Iz 6. tč. 1. odstavka 6. člena ZDIJZ izhaja, da organ prosilcu zavrne dostop do zahtevane informacije, če se zahteva nanaša na podatek, ki je bil pridobljen ali sestavljen zaradi kazenskega pregona ali v zvezi z njim in bi njegovo razkritje škodovalo njegovi izvedbi. Tožena stranka zaključuje, da sta po navedeni določbi tako določena kumulativno dva pogoja, ki omogočata uporabo te izjeme in sicer: da je postopek še v teku ter da bi razkritje informacije škodovalo izvedbi postopka.

Glede dokumenta policije, Uradnega zaznamka o sestanku in usmeritvah državnega tožilca v Ljubljani z dne 9. 12. 2004, tožena stranka navaja, da je postopek v času vložitve zahteve prosilca še potekal. Ob tem pa tožena stranka opozarja, da v skladu s pogojem iz 6. tč. 1. odst. 6. člena ZDIJZ (- da je postopek še v teku, - da bi razkritje informacije škodovalo izvedbi postopka) ta izjema preneha veljati v trenutku, ko se postopek konča. V konkretni zadevi je bil postopek s strani državnega tožilstva ustavljen, zaradi česar ni razlogov za obstoj izjeme po 6. tč. 1. odst. 6. člena ZDIJZ. Tožena stranka je preverila, ali v zahtevanem dokumentu obstoja še katera od izjem, določenih v 1. odstavku 6. člena ZDIJZ. Ob ugotovitvi katere podatke vsebuje navedeni dokument je zaključila, da so vse naštetih podatki osebni podatki v smislu 6. člena ZVOP-1, vendar pa opozarja, da so vse osebe, razen prvo nagrajenega, javni uslužbenci. Zato so podani razlogi za obstoj „izjeme od izjeme“ v skladu s 3. odstavkom 6. člena ZDIJZ. Glede imena, priimka in naslova prvo nagrajenega pa tožena stranka navaja, da iz zahtevanega dokumenta ne izhaja neposreden dokaz o porabi javnih sredstev in tudi ni razvidno, ali je bila nagrada nagrajencu dejansko izročena. Razkrivanje osebnih podatkov v primeru, ko ne obstoja zadostnih dokazov o porabi javnih sredstev, bi po mnenju tožene stranke lahko pomenila pretiran poseg v zasebnost posameznika, zaradi česar je ime, priimek in naslov te osebe, zapisane v 4. alineji 1. odstavka zahtevanega dokumenta potrebno prekriti.

Glede zapisa o razgovoru s policistom, št. 22-12 z dne 17. 1. 2005, tožena stranka ugotavlja, da je organ prosilcu v tem delu zahteve delno ugodil, delno pa zavrnil, z obrazložitvijo, da dokument vsebuje osebne podatke in da je podana tudi izjema po 6. tč. 1. odst. 6. člena ZDIJZ. Tožena stranka ugotavlja, da je postopek v skladu z uredbo „ad acta“ št. Kt1 171/05 končan, zaradi česar ne gre za izjemo po omenjeni zakonski določbi. Organ v svoji odločbi tudi zatrjuje, da zahtevani dokument vsebuje tudi informacije o kaznivem dejanju, ki se ne nanašajo na obravnavano zadevo. Tožena stranka je ugotovila, da se „drugo“ kaznivo dejanje nanaša na opis domnevno storjenega kaznivega dejanja poslanca. Ob hitrem pregledu objav v medijih je tožena stranka ugotovila, da je bilo v povezavi s to vsebino objavljenih več člankov in novinarskih prispevkov, ki jih navaja. Nadalje ugotavlja, da so bili v zahtevanem dokumentu objavljeni osebni podatki, ki jih navaja, vendar ugotavlja, da so vse navedene osebe zaposlene kot javni uslužbenci in tako zanje velja 3. odst. 6. člena ZDIJZ.

Tožeča stranka je zoper navedeno odločbo tožene stranke vložila tožbo in uveljavlja tožbene razloge zmotne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja ter zmotne in nepravilne uporabe materialnega prava. V tožbi navaja, da je tožena stranka delno ugodila prosilcu v njegovi pritožbi le zoper odločbo Generalne policijske uprave z dne 22. 12. 2005, zato tožeča stranka prereka odločitev tožene stranke v delu, v katerem je prosilcu ugodeno. Ne strinja se z zaključki in odločitvijo tožene stranke, ki se nanaša na poročilo na Okrožno državno tožilstvo v Ljubljani, ki ga je tožena stranka opredelila kot informacijo javnega značaja. Navaja, da ima, izhajajoč iz 148. člena ZKP poročilo enak status kot kazenska ovadba. Po razlagi navedenega člena ZKP sama ovadba ni dokaz v kazenskem postopku. Dokazi oziroma viri dokazov za obstoj utemeljenega suma morajo izhajati iz gradiva, ki ga je policija zbrala kot podlago za sestavo ovadbe oziroma poročila. ZKP predpisuje, kaj mora biti priloženo ovadbi. Navedeno velja tudi, če policija na podlagi ovadbe oškodovanca ali druge osebe pošlje državnemu tožilcu poročilo v dopolnitev kazenske ovadbe. Poročilo državnemu tožilstvu na podlagi 10. odstavka 148. člena ZKP ni informacija javnega značaja, to je vsakomur dostopna informacija. Z vpogledom oziroma objavo poročila bi se lahko kršila ustavna načela, še zlasti načelo o domnevi nedolžnosti (27. člen ustave) in pravica do sodnega varstva (23. člen ustave). Z objavo poročila bi osumljeni osebi sodila javnost, s čimer bi posegli v njeno pravico do zasebnosti in domnevo o

zakonodajalec pri sprejemu ZDIJZ, s tem, ko je uporabil izraz kazenski pregon dopustil možnost, da se po 6. točki 1. odstavka 6. člena ZDIJZ varujejo vsi podatki iz vseh faz postopka kazenskega pregona. V predhodni točki pa ugotavlja, da se kazenski postopek še ni začel, zadeva se je zaključila v predkazenskem postopku, vendar je treba upoštevati, da se lahko predkazenski postopek začne vedno znova. To pomeni, da je končnost postopka relativna, ne pa absolutna. To je takrat, ko poteče absolutni zastaralni rok. Tožeča stranka predlaga, da sodišče tožbi ugodi in izpodbijano odločbo odpravi.

Tožena stranka v odgovoru na tožbo v celoti vztraja pri navedbah v izpodbijani odločbi in navaja razloge, zaradi katerih meni, da tožbeni ugovori niso utemeljeni. V zvezi z navedbami tožeče stranke, da tožena stranka kot varovanih osebnih podatkov ni določila osebnih podatkov v 1., 2., 3., 4. in 5. vrstici na 4. strani dokumenta – Poročila Okrožnega državnega tožilstva pa tožena stranka navaja, da je v navedenem poročilu, ki ji je bilo posredovano s strani tožeče stranke, manjkala 4. stran, zaradi česar tožena stranka teh podatkov ni mogla presojati in jih ni presojala. Predlaga, da se tožba v celoti zavrne.

Prizadeta stranka : v odgovoru na tožbo navaja, da se v navedenem primeru zrcali nerazumevanje ali vprasljiva interpretacija sistemske umestitve ZDIJZ, ki je po svoji vsebini zakon o javnosti informacij in ne zakon o načinu zagotavljanja njihove tajnosti. Ta zakon je namenjen pravnemu varstvu posameznika, s tem, da mu omogoča pridobitev tistih podatkov, ki jih nosilci oblasti ustvarijo pri svojem delu, ne da bi mu bilo pri tem potrebno to svojo zahtevo razlagati, jo utemeljevati in dokazovati v dolgotrajnih in zahtevnih postopkih. Formalno se v danem primeru pojavlja državni organ kot tožnik v upravnem sporu zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca. Gre za edinstven primer, ko prvostopenjski organ odločanja v upravnem postopku pred upravnim sodiščem izpodbija odločbo njegovega nadrejenega organa, kar je posledica tega, da je to upravno-sodna praksa v posameznih primerih že dopustila, čeprav po 31. členu ZDIJZ za to ni najti prepričljive podlage. Vprašljiva interpretacija možnosti tožbe prvostopenjskega organa se pokaže še posebej nerazumna v dani situaciji, ko kot tožnik nastopa v upravnem sporu najbolj klasičen organ oblasti, Ministrstvo za notranje zadeve. Pri tem ne kaže prezreti, da take tožbe ni vložil pristojni Državni pravobranilec, niti je niso vložili tisti javni uslužbenci, katerih pravni položaj (osebni podatki) naj bi bil v danem primeru z izpodbijano odločbo prizadet. Drugi vidik nerazumevanja pomena dostopa do informacij javnega značaja izhaja tudi iz materialnega, torej vsebinskega obravnavanja. Informacijo javnega značaja namreč vselej ustvari državni organ oziroma drug nosilec javnih funkcij, ki je pri razpolaganju z informacijo omejen le v tistem segmentu, ki mu ga izrecno nalagajo zakoni. Prav zaradi tega je potrebno razumeti, da se pravila za dostop do informacij javnega značaja in do drugih informacij, do katerih ima posameznik pravico vpogleda (npr. lastne osebne podatke), vselej interpretirajo v korist tega posameznika, pri čemer mejo za vpogled predstavlja zgolj utemeljeno varstvo pravic drugih ali zakonsko utemeljenega javnega interesa. Breme te utemeljitve pa je na strani tistega organa, ki zavrača posredovanje teh podatkov. Prizadeta stranka predlaga, da sodišče tožbo zavrne.

Zastopnica javnega interesa :
v tem upravnem sporu.

je z dopisom z dne 30. 5. 2006 prijavila udeležbo

Tožba je utemeljena.

V predmetni zadevi je sporno, ali je tožena stranka postopala pravilno, ko je z izpodbijano odločbo odločila, da je Generalna policijska uprava (organ) dolžna prosilcu v pisni obliki posredovati določene dokumente kot informacije javnega značaja, torej takšne informacije, do katerih ima v skladu z določbami ZDIJZ (Uradni list RS, št. 24/03, s spremembami in dopolnitvami) vsakdo prost dostop. Tako je glede dveh od navedenih dokumentov odločila, da mora organ prekriti določene podatke (ime,

nedolžnosti prejudicirali v domnevo o krivdi. Tudi tožena stranka ugotavlja, da se v tem primeru kazenski postopek še niti ni začel in se je zadeva zaključila že v predkazenskem postopku, in dodaja, da je treba pri tem upoštevati, da se lahko predkazenski postopek začne vedno znova. Pri svoji odločitvi pa tožena stranka tega ni upoštevala in s tem posledično tudi ne, da je bilo poročilo pridobljeno zaradi kazenskega pregona ali v zvezi z njim in bi njegovo razkritje škodovalo njegovi izvedbi, kar predstavlja izjemo po 6. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Brez ustrezne pravne podlage je ocenila, da ko je poročilo javno objavljeno, organ ne more več zavrniti vpogleda vanj in je kot tako javno dostopno. Takšno tolmačenje tožene stranke lahko pomeni, da bi poročila, kazenske ovadbe in druga dokumentacija v zvezi s predkazenskim postopkom bila dostopna javnosti takoj, ko bi bile podrobnosti določenega primera objavljene v medijih, čeprav informacije ne bi temeljile na uradnih virih. V konkretni zadevi navedeno poročilo ni bilo nikoli javno objavljeno, niti se v veliki meri ne ujema s članki, kot navaja tožena stranka v svoji odločbi. S posredovanjem dokumenta bi razkrili osebne podatke v smislu 6. člena ZVOP-1, ki predstavljajo izjemo po 3. točki 1. odstavka 6. člena ZDIJZ. Tožena stranka je kot varovan podatek označila podatke, ki so navedeni v 5. in 6. vrstici na 1. strani zahtevanega dokumenta, in sicer EMŠO, rojstni datum in naslov, ne pa tudi osebnih podatkov v 1., 2., 3., 4. in 5. vrstici na 4. strani, kjer so navedeni še ime, priimek in naslov prvo-, drugo- in tretje nagrajenega na javno anonimnem natečaju za izvedbo geometrijske in likovne zasnove priznanj policije. Na podlagi teh podatkov se posameznik izjemno enostavno identificira, zaradi česar bi jih morala šteti kot varovane osebne podatke, ki predstavljajo izjemo po 3. točki 1. odstavka 6. člena ZDIJZ. V poročilu so navedena še imena in priimki javnih uslužbencev, zaposlenih v policiji in njihove funkcije, kakor tudi imena in priimki javnih funkcionarjev. Tožena stranka se pri njihovi javni objavi sklicuje na 3. odstavek 6. člena ZDIJZ, ki med drugim določa, da se dostop do zahtevane informacije dovoli, če gre za podatke o uporabi javnih sredstev ali podatke, povezane z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca. Po mnenju tožeče stranke pa bi pri navedenih podatkih bilo potrebno upoštevati izjemo po 3. točki 1. odstavka 6. člena ZDIJZ.

Tožeča stranka se nadalje ne strinja s toženo stranko, ki je odločila, da je organ dolžan prosilcu v celoti posredovati dopis Romana Repa generalnemu direktorju policije. V dopisu so navedeni tudi imena in priimki javnih uslužbencev, zaposlenih v policiji. Na podlagi teh podatkov se te osebe lahko enostavno identificira. Po mnenju tožeče stranke je uporaba 3. odstavka 6. člena ZDIJZ napačna, saj je namenjena nadzoru nad porabo javnih sredstev, ne pa dostopnosti in objavljanju tovrstnih informacij, zbranih v predkazenskem postopku. Zato bi morali tudi v tem primeru upoštevati izjemo po 3. in 6. točki 1. odstavka 6. člena ZDIJZ. Dokument, sestavljen v zvezi s kazenskim pregonom (v fazi predkazenskega postopka), vsebuje tudi podatke in ugotovitve o delovanju policije, kar predstavlja tudi izjemo po 11. točki 1. odstavka 6. člena ZDIJZ. Tožena stranka se je v obrazložitvi navezala še na evidenco zaznav kaznivih dejanj, ki jo pojmuje kot zbirko osebnih podatkov, za katerega veljajo določila Zakona o policiji, ki določa vpogled vanjo posamezniku šele po ustavitvi policijske preiskave ali pravnomočno odločitev o uvedbi kazenskega postopka; če pa ta ni uveden pa po zastaranju pregona (3. tč. 1. odst. 62. člena), po kateri pa naj bi dokument vseeno presodila z vidika izjeme 3. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ. Te argumentacije, ki jo tožena stranka sama navaja, pa v izreku odločbe ne upošteva. Iz obrazložitve izpodbijane odločbe tako ni mogoče ugotoviti, na podlagi katerih dejstev je tožena stranka sprejela odločitev, da se dokument posreduje prosilcu in to v celoti.

Glede odločitve tožene stranke, ki se nanaša na zapis o razgovoru s policistom z dne 17. 1. 2005, tožeča stranka meni, da bi v tem primeru morala veljati določila 3. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ, saj je bil zapis o razgovoru s policistom opravljen kot del pritožbenega postopka in bi lahko z objavo njegovega imena škodili njegovemu ugledu. Poleg tega so v dokumentu navedeni tudi drugi javni uslužbenci in funkcionarji, pri čemer se te povezuje tudi s sumom storitve kaznivega dejanja v predkazenskem postopku. Zato sklicevanje zopet na določbe 3. odstavka 6. člena ZDIJZ ni pravilno. Prav tako ni pravilna odločitev tožene stranke, da se posreduje informacije tudi o drugem kaznivem dejanju, ki ga vsebuje dokument, ker so o njem že poročali mediji. Glede odločitve tožene stranke, ki se nanaša na uradni zaznamek z dne 3. 12. 2004, tožeča stranka navaja, da je kontradiktorna obrazložitev tožene stranke, ki se nanaša na pojem kazenskega pregona. Po mnenju tožene stranke je

priimek in naslov oz. rojstni datum, EMŠO in naslov), glede drugih dveh dokumentov pa odločila, da jih mora organ posredovati prosilcu v celoti.

Sodišče ugotavlja, da izrek izpodbijane odločbe ni v skladu z določbo 6. odstavka 213. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (Uradni list RS, št. 80/99 in nadaljnji, v nadaljevanju: ZUP). Slednji določa, da mora biti izrek kratek in določen; če je potrebno, se lahko razdeli tudi na več točk. Iz izreka izpodbijane odločbe namreč izhaja, da se z navedeno odločbo pritožbama prosilca delno ugotovi in da se izpodbijani odločbi (torej odločba št. 221/179-05/08 (203-5) z dne 22. 12. 2005 in odločba št. 221/154-05/06 (203-5) z dne 12. 1. 2006) delno odpravita (1. točka izreka) ter hkrati odloženo, da mora organ posredovati prosilcu določene dokumente, ki so naštetih (2. točka izreka). Odloženo je še, da se pritožbi prosilca v preostalem delu kot neutemeljeni zavrneta (3. točka izreka).

Tak izrek izpodbijane odločbe ni določen, saj iz navedenega izreka ne izhaja, v katerem delu se omenjeni odločbi organa prve stopnje odpravita. Navedeni izrek pa tudi ni v skladu z obrazložitvijo izpodbijane odločbe. Iz obrazložitve izpodbijane odločbe namreč izhaja, da je z izpodbijano odločbo delno ugodeno prosilcu le glede njegove pritožbe zoper odločbo upravnega organa z dne 22. 12. 2005, ne pa tudi zoper odločbo upravnega organa z dne 12. 1. 2006. Glede slednje odločbe tožena stranka v obrazložitvi izpodbijane odločbe sama navaja razloge, zaradi katerih meni, da je navedena odločba zakonita. Zato je navedeni izrek v delu, ki se nanaša na odločbo organa prve stopnje z dne 12. 1. 2006, v nasprotju z obrazložitvijo izpodbijane odločbe, saj iz obrazložitve izhaja, da tak izrek ni utemeljen.

V delu, v katerem se izrek izpodbijane odločbe nanaša na odločbo organa prve stopnje z 22. 12. 2005, pa navedeni izrek ni določen tako, da bi bilo iz njega razvidno v katerem delu se odločba organa prve stopnje odpravi ter da bi se v navedenem odpravljenem delu odločba organa prve stopnje nadomestila z odločitvijo tožene stranke pod 2. točko izreka. Ker postane izvršljiv, pravnomočen oziroma dokončen le izrek upravne odločbe, mora biti ta jasen, razumljiv in določen. V konkretni zadevi pa izrek izpodbijane odločbe ni takšen, saj ni v skladu z 6. odstavkom 213. člena ZUP, s čimer je tožena stranka storila bistveno kršitev pravil upravnega postopka (7. točka 2. odstavka 237. člena ZUP), zaradi česar izpodbijana odločba ni zakonita.

Tožeča stranka sicer te kršitve ni uveljavljala v tožbi, vendar pa skladno z 38. členom Zakona o upravnem sporu (Uradni list RS, št. 50/97 in nadaljnji, v nadaljevanju: ZUS) sodišče pri presoji upravnega akta ni vezano na tožbene razloge. Sodišče je zato izpodbijano odločbo zaradi omenjenih kršitev pravil postopka, ki so bistvene, saj so vplivale na pravilnost odločitve, odpravilo in vrnilo toženi stranki v ponovni postopek, v katerem bo morala pri ponovnem odločanju upoštevati 6. odstavek 213. člena ZUP, ki se nanaša na izrek odločbe in paziti na to, da bo izrek odločbe v skladu z njeno obrazložitvijo. Ker je bilo potrebno izpodbijano odločbo odpraviti že zaradi omenjenih kršitev, se sodišče do ostalih tožbenih navedb ni opredeljevalo.

V zvezi z navedbami prizadete stranke, iz katerih izhaja, da le-ta meni, da tožeča stranka kot prvostopenjski upravni organ ne more biti aktivno legitimirana stranka v postopku upravnega spora, pa sodišče takšne navedbe zavrača, iz sledečih razlogov:

Pri odločanju Informacijskega pooblaščenca o pritožbah zoper odločitve posameznikov in organizacij o tem, ali bodo neko informacijo posredovali prosilcu ali ne, gre za odločanje zunanjega organa izven upravne hierarhične organizacijske strukture. Informacijski pooblaščenec je samostojni državni organ, ki ga ni mogoče uvrstiti v instančnost v smislu upravnega odločanja. V primeru, ko gre za postopke odločanja o dostopu do informacij javnega značaja, gre za specifičen položaj, ko zavezanec, ki mora posredovati podatke po odločbi Informacijskega pooblaščenca, nima drugega sodnega varstva. Če bi zavezancu odrekli aktivno legitimacijo, bi tako ostal brez ustreznega pravnega varstva. Zavezanec je namreč pri tem, ko se odloča o njegovi pravici, kateri dokument bo moral posredovati, prizadet v

svojih pravicah. Informacijski pooblaščenec torej odloča tudi o njegovih pravicah in ne samo o pravicah prosilca. Če bi priznali aktivno legitimacijo samo prosilcu, ne pa tudi zavezancu, bi bil zavezanec v neenakopravnem položaju, saj ima po eni strani tako prosilec pravico tudi pred sodiščem uveljavljati svojo pravico do pridobitve informacij javnega značaja, kot ima po drugi strani zavezanec pravico pred sodiščem uveljavljati pravico do tega, da ščiti svoje podatke, če meni, da so podani zakonski razlogi za to. Skladno z 23. členom ustave ima vsakdo pravico, da o njegovih pravicah in dolžnostih ter o obtožbah proti njemu brez nepotrebnega odlašanja odloča neodvisno, nepristransko in z zakonom ustanovljeno sodišče. Če bi zavezancu odrekli aktivno legitimacijo, bi mu s tem odrekli pravico do sodnega varstva, ki mu jo daje ta člen ustave. Taka razlaga pa je tudi skladna z 157. členom ustave, ki pravi, da o zakonitosti dokončnih posamičnih aktov, s katerimi državni organi, organi lokalnih skupnosti in nosilci javnih pooblastil odločajo o pravicah ali o obveznostih in pravnih koristih posameznikov in organizacij, odloča v upravnem sporu pristojno sodišče. V zadevah, ko Informacijski pooblaščenec odloča o pravici do dostopa do informacij javnega značaja, dejansko kot državni organ odloča tudi o pravici zavezanca. Skladno z 157. členom ustave ima zato tudi zavezanec pravico do sprožitve upravnega spora. Taki razlagi v prid pa govori tudi 3. odstavek 10. člena Zakona o informacijskem pooblaščenju (Uradni list RS, št. 113/05), ki pravi, da če organ zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca ni sprožil upravnega spora, je dolžan prosilcu skladno z odločbo Informacijskega pooblaščenca poslati zahtevani dokument, zadevo, dosje, register, evidenco ali dokumentarno gradivo. To določilo torej izrecno predvideva, da lahko tudi zavezanec sproži upravni spor. Drugačno razlogovanje bi morda lahko prišlo v poštev na podlagi določbe 4. odstavka 17. člena ZUS-1, ki pa se v tem postopku ne uporablja, ker je bila tožba vložena pred uveljavitvijo ZUS-1.

V zvezi z navedbo prizadete stranke, ki se sklicuje tudi na to, da v konkretni zadevi tožbe ni vložil pristojni Državni pravobranilec (18. člen ZUS) pa sodišče pojasnjuje, da je pristojno Državno pravobranilstvo kot zakoniti zastopnik tožeče stranke v navedenem upravnem sporu odobrilo tožbo tožeče stranke z dopisom št. U A18-2280/2006-2 z dne 17. 5. 2006.

Sodišče je odločilo na podlagi 3. točke 1. odstavka 64. člena Zakona o upravnem sporu (Uradni list RS, št. 105/06 – v nadaljevanju ZUS-1), v zvezi z 2. odstavkom 105. člena ZUS-1.

PRAVNI POUK: Pritožba zoper sodbo ni dovoljena (1. odstavka 73. člena ZUS-1 v zvezi z določbo 1. odstavka 107. člena tega zakona).

V Ljubljani, dne 29. 7. 2008

Predsednik senata:
Janez Breznik, l.r.

Ta prepis je soglasen z žurnikom.
Podpisane sodne osebe: *Nesma [signature]*